

Саша Радојчић

ГЛАД ЗА ПЕСМОМ

1

испра је била само тишина, одсуство гласа, изгнанство смисла. ништа није расло из тишине света, али је тишина расла. свет је био испуњен тишином. свет је био тишина. тишина је била свет.

*нишћа није могло да изађе
из тишине да је напусти
нишћа у њу да уђе*

ни реч ни глас

*– али кад кажеш нишћа
није ли то већ нешто*

*прозрачна слика речи
која постојано расте
и испуњава собом
закутке света*

*: и више од тога
звук што постоје музика
коју можеш додирнути
као што додирујеш ствари*

*неокрепне
и бића која се крећу
замршеним пуцањима*

2

тишина је расла и онда је почела да пуца. из пукотина тишине изађоше бубе, звери и песници. ово је прича о песницима. у густе су шуме хитали, измишљали језике бића и ствари. дуж дугих су обала таласе учили песми и одјеке слали до острвља.

*по шумама дошатавали се
једни другоме слали посланице
певали поскоцице*

буднице химне
с олујама навикивали се
били њромоїласни

њихова њесма
била је небо
шамни облак
сунце за облаком
њесма је била њром
била је дажд

била је јушро
ведро и свејло
била је час
у зенишћу кад сунце
не баца сени
била је сушон

била је ноћ
била дан

– али кад кажеш ноћ
и кажеш дан
шиме ниси рекао све

осшала је линија додира
шачка између
чисшћа њромена

: чисшћа њромена
између
она шачка

месшћо где расшемо
шишина
ши и ја

3

свет је био испуњен одјецима песме. песма је расла и свет је постајао песма. али ма колико расла, песма није могла да нахрани свет, саму себе. и како је свет био гладнији песме, тако су стизали нови песници, одлазили у нове шуме и на нове обале.

у ђесму је мојло да уђе све
 баш све шуморење крошњи
 шихо клокошање ђошока
 који се лењо ђровлачи наниже
 и хука када се сручи низ лишицу

мојло је да уђе шшекшање лисца
 меки корак белорейих срна

и ђласове ђуди је ђримала ђесма
 и све шђо је речено ђласовима

и бивала нова
 увек нова слика свеђа

ђесма је хранила свеђ
 халађљив незасиђ

– али кад кажеш слика
 да је нова
 и увек нова
 није ли шђо ђророчансђво
 које само себе ђошврђује
 софисђика у којој си сђређан

вешђ си са речима
 иза којих не сђоји нишђа сђварно
 само одрази белези ожиљци
 шђо су шакође речи
 слике речи

: а шђа би друђо
 и речи којима си рекао
 да само су речи
 шакође су речи

и ове речи су речи

речи су

на крају, када је нестало обала и шума, дошли су песници који су знали језике таме. који су шаптали говором страха. чија песма је била потоп. и пожар. и болест.

када се њошроше свећле
њосежемо за шамним сликама

облачимо њесму као њринцезу
бледу и дежмекасџу
добро скривену у собичку
на врху куле
коју варвар не може да дохвати
својим џромим мумлањем

на врху куле која је језик
свакодневни исџрошен

облачимо њесму
као размажену њринцезу
ојрезлу у њороке у инцесџе
облачимо је у дубоко модру
облачимо је у црну
њесма се џомерадује

џако изіледа

– али кад кажеш њринцеза
мислиш ли и на краља
који влада њесмом
шџиџи је од њобуњених речи

њрикуџља данак и раџује
склаџа и раскида савезе
за собом осџавља задужбине
одриче се круне и њоново крунише
унајмљује леџоџисце размеће се
једном речју краљује

: њесмом се не може владаџи
њесма влада

била свећла
или џамна

5

од себе бежећи они су измислили ћутање. тишину испуњену светом. на крају је тако опет била само тишина. из које ништа није могло да расте. једино она сама.

заћушала је њесма
завладала тишина
прошело се ништа
с краја на крај

њосило све

– али кад кажеш све
кад кажеш ништа

није ли то већ једно
одувек једно

: њонови још једном
ништа и све

шта заиста чујеш у њоми
шта о њоми знаш

све
ништа
једно
само једно